

Drumlegende

Ginger Baker

'Muziek verandert niet.'

Hij is de uitvinder van de rockdrumsolo, de eerste 'superdrummer', de invloedrijkste drummer van de jaren zestig. Hij is legendarisch geworden als drummer van Cream (1966-1968), het trio met Eric Clapton en Jack Bruce, waarin zijn jazzachtergrond moeiteloos fuseerde met blues en rock. Via zijn Afrikaanse avonturen met Fela Kuti keerde hij in de jaren negentig weer terug naar pure jazz. Van Zildjian kreeg Ginger Baker afgelopen december de Zildjian Drummers Achievement Award uitgereikt. Slagwerkkrant was erbij en sprak met een ouderwets recalcitrante Baker.

door Dennis Boxem foto's Folletts

Het is niet echt de ideale omgeving voor een interview. In de met tl verlichte opslagruimte achter het podium van het Londense Shepherd's Bush Empire zit een zestal internationale muziekjournalisten te wachten op Ginger Baker, en meteen bij de eerste vraag blijkt dat de kersverse ontvanger van de Zildjian Drummers Achievement Award er bar weinig zin in heeft.

'Wat is dat nu voor een klotevraag?' Baker heeft de reputatie dat hij geen blad voor z'n mond neemt en die blijkt tijdens het interview volkomen terecht. 'Ja, ik vind het een eer dat ik de Zildjian Drummers Achievement Award ontvang, wat dacht je dan dat ik zou zeggen?' Ginger Baker is ondertussen 69 jaar oud en zijn geduld is er met de jaren niet groter op geworden. Tel daar nog eens bij op dat hij inmiddels stokdoof is en de meeste journalisten in een soort steenkolenengels de vragen stellen, en de ramp is compleet. Baker zit op zijn klapstoel als een koning op zijn troon en al dat journalistenvolk is slechts minderwaardig gepeupel waar hij zo snel mogelijk vanaf moet. Hij heeft namelijk wel wat beters te doen in Londen. Winkelen, bijvoorbeeld.

'Hè, wat zeg je? Kan iemand even vertalen wat die gozer aan me vraagt, want ik begrijp er geen flikker van.' De hevig geschrokken collega-journalist stelt hakkend zijn vraag nog een keer en krijgt een bijzonder kort antwoord: 'Hè? Of er een verschil is tussen de bijplaatsing van Cream in de Rock and Roll

Hall of Fame en het winnen van deze award? Ja, hier ben ik in mijn eentje!'

Herhalingsoefening

Baker doet de laatste jaren eigenlijk nauwelijks meer iets als drummer. Zijn laatste wapenfeit was de reünie van Cream in 2005. Een reprise van deze uiterst succesvolle en lucratieve reünie acht Baker zelf onwaarschijnlijk. 'Ik moet eerlijk zeggen dat ik er wel klaar mee ben. Die reünie was ook echt niet mijn idee. Dat was Eric. Die belde mij op een gegeven moment op of ik er interesse in had. Ik was aanvankelijk nogal sceptisch, maar ik ben toch blij dat ik het gedaan heb. Het was een heel bijzondere ervaring. Maar om dat nou nog een keer te doen...'

Je moet niet al te veel in het verleden blijven hangen, vind ik. Wat we in 2005 deden was een herhalingsoefening en zoets doe je maar één keer. Het is genoeg geweest zo. Ik geniet van mijn pensioen en ik doe alleen wat als mensen me vragen. Dan moeten ze me trouwens wel eerst zien te vinden.'

Altijd mooi weer

Baker woont nu alweer enkele jaren in Zuid-Afrika, waar hij zijn dagen vult met het fokken van paarden en het spelen van polo. 'Ik heb niet meer zo'n behoefte aan de muzikantenwereld waar iedereen maar

interessant loopt te doen. Ik geniet van mijn rust en van het klimaat. Dat is de enige reden waarom ik in Zuid-Afrika zit. Het is er altijd mooi weer. Muziek is er niet. Als er iemand is die beweert dat er op muzikaal gebied iets interessants gebeurt, dan liegt hij dat hij barst. In Zuid-Afrika is geen muziek en er is ook niemand die een beetje muziek kan maken. Daarvoor moet je naar West-Afrika, dat is heel wat anders.'

Afrikaanse muziek

Baker kan het weten. Begin jaren zeventig leidde zijn fascinatie met Afrikaanse muziek er toe dat hij in Lagos, Nigeria, een opnamestudio begon. De studio werd niet alleen gebruikt door een van Afrika's grootste sterren, Fela Kuti, maar bijvoorbeeld ook door Paul McCartney, die er samen met Wings het album *Band On The Run* opnam. 'Het was iets dat ik altijd voor ogen had gehad, het samenbrengen van die twee culturen. Ik was zelf vanaf het eerste moment dat ik Afrikaanse muziek hoorde helemaal verkocht. De groove en feel die daarin zat was zo anders dan wat er op dat moment in het Westen gemaakt werd. Uiteindelijk heb ik zo'n acht

jaar in Nigeria gewoond. Dát ging pas over muziek maken.

'Het was Phil Seaman (legendarische Engelse jazzdrummer; red) die me voor het eerst Afrikaanse muziek liet horen. Ik speelde met een jazzband in de Flamingo Club in londen en op een avond kwam Phil na afloop van de set naar me toe. Ik was een groot fan van hem en ik had het idee dat God zelf voor m'n neus stond. Phil zei me dat ik de beste drummer was die hij ooit had gehoord. Dat is waarschijnlijk het grootste compliment dat ik in mijn hele carrière heb gehad. Ik ging na afloop met Phil mee en hij liet me wat platen met Afrikaanse muziek horen. Ik besepte me toen meteen dat de Afrikaanse benadering van de trommel eigenlijk de enige juiste manier is.'

Wielercarrière

Het verhaal van hoe Ginger Baker in 1956 met drummen begon, is inmiddels over de hele wereld bekend. Baker wilde professioneel wielrenner worden en stortte zich naast zijn vaste werk als vormgever volledig op zijn wielrentraining. Tot hij op een gegeven moment in London werd aangereden door een taxi. 'Mijn fiets was total loss en ik had in

die tijd nauwelijks geld. Daardoor was dat meteen ook het einde van mijn wielercarrière. Nog dezelfde avond ging ik mee naar een feestje en daar werd ik uitgenodigd om achter de drumkit plaats te nemen. Ik ging zitten en ik kon spelen. Ik geloof ook wel dat ik de laatste was die wist dat ik kon drummen. Ik was altijd al op van alles en nog wat aan het tikken. Van kinds af aan al. Ik ging achter de kit zitten en het klopte gewoon.'

Speelgoeddrumstel

Datzelfde jaar deed hij zijn eerste auditie, bij de Bob Wallis Storyville Jazzband. Baker, die op dat moment nog geen echt drumstel had, blufte zich door de auditie heen op een speelgoeddrumstel. Na afloop leende hij van zijn moeder vijftig pond als aanbetaling op zijn eerste drumkit. In de tien jaar daarna speelde Baker in allerlei traditionele jazzorkesten, om uiteindelijk via Blues Incorporated, waar hij Jack Bruce ontmoette, in de Graham Bond Organisation terecht te komen. 'Ik vind het niet leuk als mensen mij een rockdrummer noemen. Ik ben een jazzdrummer, altijd al geweest ook. Maar in 1961 was het met de jazzscene helemaal gedaan. Daarom be-

sloot ik iets commercieels te gaan doen. Zo ben ik in die bluesscene terechtgekomen.

'Op een gegeven moment runde ik de hele Graham Bond Organisation. Toen kwam het bij me op dat ik net zo goed mijn eigen band zou kunnen oprichten. Eric had al eens bij Graham gespeeld en had al een behoorlijke reputatie opgebouwd. Ik heb hem opgezocht en samen met Jack ben ik Cream begonnen. Cream was mijn band, ik heb het geheel in elkaar gezet en ik was daar de baas.

'Ik wilde goede muziek maken die toch het grote publiek zou aanspreken. Cream was de uitkomst van dat idee. Cream was geen rockband, het was een jazzband. Alles draaide om improvisatie. We speelden een nummer nooit twee keer op dezelfde manier.'

Toad

Met Cream introduceerde Ginger Baker ook een voor rockdrummen tot dan toe onbekend fenomeen: de drumsolo. De minutenlange solo in het nummer *Toad* zet hem voor eens en voor altijd op de kaart als een van de grondleggers van de rockmuziek. Live kon de solo gemakkelijk worden uitgebouwd tot >>

'Die reünie van Cream was echt niet mijn idee.'

songs uit zijn Cream- of z'n Blind Faith-periode te spelen. Het wordt mainstreamjazz op de Ginger Baker-manier: vol Afrikaanse invloeden. Op drums wordt hij bijgestaan door Tony Allen, die Baker nog kent van zijn Fela Kuti-tijd. 'De laatste keer dat ik iets met Tony deed was in 1981, maar sommige muzikanten waar ik vanavond mee samenspeel heb ik al dertig jaar niet meer gezien. We hebben maar kort gerepeteerd, dat houdt het tenminste een beetje fris. Het belangrijkste is dat de vibe op het podium goed is. Voor die Cream-reünie hebben we ook nauwelijks gerepeteerd. We hadden drie weken repetitie geboekt, maar daar hebben we er maar twee van gebruikt.'

Baker houdt bepaald niet in tijdens de show. Tussen de nummers door pakt hij hevig hijgend de microfoon ter hand om de bandleden voor te stellen en iets te vertellen over de songs die hij voor de avond heeft gekozen. Afgesloten wordt er met een lange, Afrikaans getinte drum- en percussiesolo gedurende waarvan Baker laat zien dat hij, ondanks zijn pensioengerechtigde leeftijd, het spelen nog niet is verlerd.

Mitch Mitchell

Oorspronkelijk was het de bedoeling dat de Zildjian Drummers Achievement Award naar twee Britse drummers zou gaan. Ook Hendrix-drummer Mitch Mitchell was de prijs toegekend. Mitchell bedankte om onduidelijke redenen voor de eer en kwam een paar dagen voor de awarduitreiking onverwacht te overlijden. Mitchell en Baker waren eind jaren zestig de twee meest virtuoze drummers in de rockmuziek. >>

>> twintig minuten. 'Philly Joe Jones zei een paar miljoen jaar geleden tegen me dat ik met mijn drumsolo's een verhaal vertel. Het is nooit hetzelfde, ik speel wat er in me op komt. Dat is altijd al zo geweest.'

Na Cream volgden een paar roerige jaren voor Baker: een korte periode in Blind Faith, met Eric Clapton en Steve Winwood, zijn eigen band Airforce met naast Baker Phil Seaman op drums, en vervolgens een lange reis naar Afrika waar hij Fela Kuti leerde kennen. Midden jaren zeventig startte Baker tenslotte met de broertjes Gurrvitze de Baker-Gurrvitz Army waar hij drie jaar mee speelde.

Olijven en paarden

Begin jaren tachtig zoekt Baker de rust van het platteland op. Na jarenlang drank- en drugsgebruik – een onderwerp dat tijdens het interview overigens absoluut *off limits* is – begint hij een olijvenkwekerij in Italië. Hij heeft genoeg van het muzikantenleven en gooit zijn stokken in het haardvuur. 'Ik had al zo'n

vier jaar niet meer gespeeld toen Bill Laswell in 1986 ineens voor de deur stond. Of ik interesse had om een album van Public Image Ltd. in te spelen. Dankzij Bill kreeg ik weer de zin om te spelen.'

Na de opnamesessies voor PiL is Ginger Baker met enige regelmaat weer op het podium en in de studio te vinden. De projecten zijn veelzijdig en, misschien dankzij Baker's lastige persoonlijkheid, allemaal buitengewoon kort. Hij maakt onder eigen naam twee solo-cd's, speelt samen met Jack Bruce en Gary Moore, en doet een album met Masters Of Reality. De olijboomgaard ruilt hij begin jaren negentig in voor een paardenfokkerij in Los Angeles. Als hij een paar jaar geleden genoeg krijgt van de bemoeizucht van de Amerikaanse overheid vertrekt hij naar Zuid-Afrika.

Tony Allen

Tijdens de uitreiking van de Zildjian Drummers Achievement Awards weigert Baker categorisch om

De spullen van Ginger Baker

DW Collector's Series drums

1. 20"x12" bassdrum
2. 22"x12" bassdrum
3. 13"x5" Edge snaredrum
4. 10"x8" tom
5. 12"x10" tom
6. 13"x11" floortom
7. 14"x12" floortom

'Ik heb dertig jaar op Ludwig gespeeld, maar die hebben me ooit eens gigantisch laten zitten bij een optreden dat ik moest doen in New York. De jongens van Drum Workshop hebben me toen gevraagd of ik op hun spullen wilde spelen. Ik ben wel heel kieskeurig met mijn drums. Ze moeten gewoon goed klinken, want dan speel je gemakkelijker. Ze moeten ook gewoon goed opgesteld staan, dan speel je meer ontspannen. En als je meer ontspannen speelt, speel je beter.

Zildjian bekkens

- A. 17" A Medium Thin crash
- B. 15" A New Beat hihat
- C. 6" A splash
- D. 8" EFX
- E. 10" K splash
- F. 16" A Medium Thin crash
- G. 20" A Series Ping ride (met 20 rivets)
- H. 18" Z Custom china
- I. 18" A Series Medium Thin crash

'Ik speel al zo lang als ik kan op Zildjian. Vroeger waren die bijna onmogelijk te krijgen in Engeland. Toen speelde ik op Zyn, wat een troep was dat! Ik ben zo snel mogelijk op Zildjian overgestapt. De ride en hihat die ik gebruik zijn van 1966, het jongste bekken dat ik in mijn set-up thuis heb, is uit 1975. Dat geeft voor mij wel een beetje aan hoe goed die bekkens zijn. En hoe ouder ze worden, des te beter klinken ze.'

>> Van de verhalen over onderlinge rivaliteit is volgens Baker echter geen woord waar. 'We kenden elkaar wel hoor. Ik kwam Mitch regelmatig tegen. Maar we waren zeker geen vrienden of vijanden. Gewoon kennissen, meer niet. Ik was eerlijk gezegd nooit zo onder de indruk van Mitch Mitchell z'n spel. Jimi wel, dat vond ik te gek. Ik had ook het plan om met Jimi een band te beginnen, maar toen ging hij dood. Er zijn sowieso maar weinig drummers waar ik van onder de indruk ben. Dennis Chambers, wat die doet vind ik nog wel aardig. Simon Phillips? Ja, dat kan er ook wel mee door.'

Oude stempel

Baker blijft een drummer van de oude stempel en zijn invloeden komen dan ook zonder uitzondering uit de jazzmuziek van de jaren dertig, veertig en vijftig. 'Er is zo veel uit jazz te halen. Het is de ultieme mix tussen Afrikaanse en westerse muziek. Zo is jazzmuziek tenslotte ook ontstaan. Elvin Jones, Max Roach, Philly Joe Jones, Phil Seaman, dat zijn de drummers die mij beïnvloed hebben. Baby Dodds was ook een grote. Van Baby Dodds heb ik geleerd hoe je de blazers binnen de band beter kunt laten klinken. Als je met de drums de blazers volgt, komen die beter naar voren en daardoor gaat de band beter klinken. Dat is de belangrijkste taak van de drummer, zorgen dat de band beter klinkt.'

Kelly Rowland en Beyoncé

'Het eerste album dat ik ooit had was *Quintet Of The Year* met Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Charles Mingus, Bud Powell en Max Roach. Dat had ik niet gekocht, maar gestolen. Ik had toen geen geld voor muziek en ik heb daarna ook nooit voor muziek betaald. Tegenwoordig luister ik vooral naar wat ik op mijn tv kan ontvangen. Ik kijk best vaak naar MTV. Kelly Rowland vind ik wel goed, en Beyoncé. Die Beyoncé is zo slecht nog niet hoor. Ze kan zingen, ze kan dansen, daar kijk ik graag naar.

'Muziek verandert niet. Het is een afspiegeling van de maatschappij. Er is goede muziek en slechte muziek, maar echt veranderen doet het niet. Het klinkt misschien wel anders, maar als je goed kijkt naar wat het is en wat het doet, is de muziek van tegenwoordig precies hetzelfde als de muziek van vroeger.'

Dat we Baker ondanks zijn hoge leeftijd nog vaker op het podium zullen terugzien, is niet onwaarschijnlijk. 'Ik heb nog wel wat ideeën waar ik al een tijd mee bezig ben. Ik heb bijvoorbeeld wat stukken geschreven voor acht blazers. Het probleem is alleen dat ik niet zo heel erg opschiet. Als je geen muzikanten hebt om mee samen te spelen, raak je wat schrijven betreft ook wel een beetje uit vorm. Ik ben daar sowieso niet zo'n ster in. Ik speel heel beroerd piano en het duurt dan ook een eeuwigheid voor ik alle akkoorden heb uitgezocht. Fysiek red ik het nog wel. Ik speel bij bijna iedere polo-wedstrijd wel een drumsolo. Ik moet eerlijk zeggen dat dit hele evenement me wel weer geïnspireerd heeft. Wie weet maak ik het binnenkort eindelijk eens af.' ■

www.ginger-baker.com (niet officieel)

Ginger Baker geëerd met sterrenparade

De Zildjian Drummers Achievement Award is een vijfjaarlijks evenement waarbij de bekkenfabrikant stevast een van de grondleggers uit de muziekgeschiedenis in het zonnetje zet. Bij de eerste editie, in 1998 werden vier jazzgrootheden gelauwerd: Elvin Jones, Max Roach, Roy Haynes en Louis Bellson. Vijf jaar geleden viel Steve Gadd de eer te beurt.

Deze keer dus Ginger Baker, en om de avond luister bij te zetten had Zildjian een paar eersteklas drummers en muzikanten laten aanrukken. Natuurlijk speelde iedereen een aantal Baker-classics, maar ook werden wat Hendrix-krakers van stal gehaald; dit ter ere van de onlangs overleden Mitch Mitchell.

Keith Carlock mocht de show openen in een bezetting met bassist Tony Levin, gitarist Ray Russel en zanger Steve Balsamo. Carlock gaf tijdens de show zijn eigen draai aan de Cream-tracks *I'm So Glad*, *Badge*, *Tale Of Brave Ulysses*, *Born Under A Bad Sign* en speelde een waanzinnige versie van *White Room*.

Simon Phillips had naast Russel en Levin niemand minder dan drummer **Gary Husband** in zijn band, als toetsenist... En als blaassectie saxofonisten Courtney Pine en Pete King, en trompettist Gerard Precencer. Phillips nam lekker veel vrijheden in zijn Baker-vertolkingen *I Feel Free* van Cream en *Love Is* van Baker Gurvitz Army. In setafsluiter *Can't Find My Way Home* van Blind Faith verzorgden Phillips en Carlock gezamenlijk de drumpartijen.

Steve White trad aan met zijn eigen Trio Valore, dat na de eerste song al werd uitgebreid tot een kwartet. Voormalig Deep Purple-toetsenist **Jon Lord** schoof aan om de Hammond-partijen onder *Wade In The Water* en *Spanish Blues* te verzorgen. White is een zeer capabele drummer, maar het viel wel op dat hij van de aangetreden drummers het minst een eigen gezicht had.

Ginger Baker kreeg vlak voor zijn set de Zildjian Drummers Achievement Award overhandigd door Stones-drummer **Charlie Watts**. Zichtbaar ontroerd nam hij daarna plaats achter de drumkit om samen met de blaassectie en Cream-bassist **Jack Bruce** een aantal jazzsongs te spelen. Hij trapte af met een vlamme *Straight, No Chaser*, gevolgd door *Footprints* van Wayne Shorter en het door Baker zelf geschreven *Cyril Davies*. Met Bruce op mondharmonica speelde hij vervolgens de enige track uit zijn Cream-periode: *Train Time*.

Tijdens de laatste twee nummers liet Baker zich van zijn Afrikaanse kant zien, vergezeld van **Tony Allen** en percussionist **Abass Doodoo**. Begonnen werd met *Aiko Biaye*, waarin Baker met zijn diepdonkere stemgeluid ook de vocals verzorgde. Allen dreigde bij Baker's drumgeweld een beetje onder te sneeuwen, maar tijdens afsluiter *Drum Up* kregen hij en Doodoo wat meer de ruimte. Baker liet tijdens de show zien dat hij ondanks zijn leeftijd bepaald nog niet afgeschreven hoeft te worden. Hij speelde virtuoos, rauw en vol karakter. Puur genieten!